

Pomázi Adél

EGYÉJSZAKÁS KALAND

(Folytatás előző lapszámunkból)

Kétéjszakás kaland, avagy a romlás virágai

Lassan csitulni kezdett bennem a fájdalom. Kezdttem hinni, hogy van élet Félix után. Sőt, egyik este, mikor Maja hason fekvé házit ír az ágyamon, én meg vele szemben laptopon szörfölök, egyszerre szívből jövő, hangos határa fakadtam. Mit nevensz, mama? Átnéztem a társkereső által nekem javasolt partnerek listáját. Na, kibe botlottam? Félixbe! Mint új tagot ajánlották fel, 113 pontos egyezést jelezve személyiségünkben. (40 felett már jelzik a hasonlóságot.) Félix a társkeresőn? Mért?! Én zárt életformát élek, suliba viszem a lányomat, kiautózom a város szélére vásárolni. Nehéz bepaszni ezen a távon. De ő jár a világban! Utazás, bulik, kávéház, mozi, színház, edzőterem, egyetemi büfé. Ellenállhatatlan bájával bárkit megkaphat. Mégis ott kötött ki, ahol én: egy társkeresőn. Egy héttel utánam.

Futólag számot vetek azzal, hogy talán azért van ott, amiért én. Menekülünk egymás elől, ugyanarra: előre. Előre, sohase hátra, de jó, hogy nem vagyok árva.

Tanulmányozom az adatlapját, amelyen „Péter” művésznéven szerepel, és napokig olvasgatom, amit magáról ír. *Péter így jellemezné magát:* Sokáig a felszínen siklottam, most a mélybe szállnék inkább. Akkor az út volt a cél, most, azt hiszem, megérkeztem. Viszont egyedül vagyok. Ez menet közben nem tűnt fel... *Ezt keresi Péter a párkapcsolatban:* Izgalmat és nyugalmat. *Péter szenvedélye:* Szenvédélyesen keresem a megszokottban az újat, és az újban a megszokottat. *Amiről Péter soha nem tudna lemondani:* A választás lehetősége. *Amin Péter mindig tud nevetni:* Saját hülyeségein. A másokén. *Ami Péter számára különösen fontos:* őszinteség, bizalom, szeretet. *Az alábbi dolgokért a leghálásabb Péter az életben:* kíváncsiság, szeretet, egészség. *Ha Péter kívánhatna valamit, azt szeretné, hogy:*...valóban 48 éves legyek, és maradjak is. Nem vagyok sokkal több, viszont folyamatosan.

Igaz, amit írt. Nem volt a szavaiban semmi, amit ne tudtam volna. Mégis, összefoglalva, hideg keretek közé szorítva... mikor abbahagytam a nevetést, sírni tudtam volna gyarló szerelmem magányán. Sírás helyett inkább leszerveztem néhány randevút. Találkoztam egy magas, ősz, vidéki orvossal, aki mellett megfáztam többórás beszélgetésünk alatt a Duna-parton ücsörögve. Nem tűnt jó ómennek: egy doki gyógyítson, ne betegítsen! Utána egy férfinak mindössze annyit engedtem meg, hogy visszakísérjen a kocsimhoz. Indifferensek voltunk. A harmadik elmesélte előző szerelmét. Mikor a Barbi nevű fodrászlány mellét írta le részletesen, elbúcsúztam.

Negyedik randimon viszont találkoztam valakivel, aki meglepett. Nem hasonlított a többiekre. Első ránézésre, ahogy megláttam a cukrászda ajtajában ácsorogni, azt hittem, hogy gyorsan felhörpintem a kávémat, és továbbálllok. De végül teát kértem, amit a zsúfoltság miatt lassan hoztak ki, lassan hűlt, és mire szürcsölni tudtam, azon kaptam magam, hogy nem sietek: végig akarom hallgatni ezt a férfit.

Átlagos, tojásdad, kissé zárt, merev arcából kíváncsi kék szemek nézettek, figyelmesen, felém hajolva. Inge alatt, aminél átlagosabbat elképzelni sem lehet, feszes, kisportolt test. Középmagas, 55 éves, pár éve egyedül van. Kulturált, jómódú, visszafogott és figyelmes. A hangja szürke, mint az inge. Hároméves korától egyedül neveli a fiát. Nem nehezelt az anyára, aki egész Hongkongig menekült a család elől. Megérti őt, neki is megvan a maga sorsa. Dániel eladta jól menő cégét, és olyan rosszul fizetett munkát vállalt, ami lehetővé tette, hogy közel legyen hozzá egész nap. Eladott végül egy házat és egyik lakását is, hogy fia magániskolába járhasson, különórákra, jó éttermekbe menüzni, mert főzni nem tud. Feltett egy lapra mindent. Anyja, apja volt a fiának, aki tizennégy éves. Boldog kiskamasz, nem lázad. Néha megkéri az apját, hogy masszírozza meg a vállát, máskor meg, hogy kevésbé figyeljen rá.

Dániel úgy nézett rám a kék szemével, annyi csodálattal, hogy két óra a szemét nézve és az életét hallgatva, elsuhant. Elmondta, hogy szeretne valamikor velem vacsorázni, ha nem találom tolakodónak. Igent mondok, igaz, a bizonytalan jövőbe helyezve. A sors azonban úgy hozta, hogy pár óra múlva lemondta valaki a következő randit, így facér voltam, a babysittert pedig már kifizettem. Ekkor hívott Dániel. Szó szót követett, és két órával a délutáni randevünk után már a város legjobb éttermében ültünk. Eljátszottam a kedvéért kedves játékomat: este egész másképp néztem ki, mint délután. Feszes, fekete ceruzaruha volt rajtam a cukrászdában, kócos hajjal. Estére feltűztem a hajam, régies, áttört ezüst fülbevalót viseltem,

földig érő színes ruhával, melynek dekoltázsa magára vonja a férfitekinteket. Chanel parfümömet kegyelemdöfésnek szántam.

Rengeteget dumáltunk a vacsoraasztalnál irodalomról, zenékről. Mindent olvasott, többet, mint én, mindenféle zenét ismert. Kiderült, hogy jó dobos volt, dalokat is írt az együttesének. Rajongva nézett rám, bármit mondtam. Elkönnyesedett a szeme, ahogy hallgatott: sokat cipelsz, ugye? A keserédes szót használtam valamire, azután kérdezte. Azt válaszoltam, hogy az ilyesmi szerintem alkat kérdése.

– Én is hajlok a melankóliára.

– Én a Dráma Királynóségre hajlok.

Azt mondja, nem hitte volna, hogy akad nő, akivel irodalomról és Debussyről beszélgethet. Szerelmet sugároz rám. Ha nem ettem volna egy falat fokhagymát a velős pirítóshoz, azt hiszem, szájon csókolom az asztal felett. Így az arcára cuppantok egyet, és megcsókolom a kezét, ahogy a férfiak szokták a nőket. Úgy sóhajtozik, hogy attól tartok, mindjárt megkéri a kezem.

Másnap telefonon említi csak, mellékesen, hogy amikor hazaért, leiratkozott a randioldalról. Neki azután, mondja, hogy találkoztunk, már mind egy! Ha nem lesz köztünk semmi, akkor sem kell más. Ne értsem félre, ez nem kötelez engem semmire. Ő már attól boldog, hogy megismert. Hát ilyen az, amikor egy férfi akar egy nőt. Szombat délután találkoztunk, vasárnap virradóra kizárt mindenki mást, és *kedd délelőttre* szabit vett ki, hogy sajátos időbeosztásomhoz igazodva, délelőtt randizhassunk, négy nap alatt immár harmadszor.

Az élet nagy mókamester: Félix ekkor írt rám FB-on. Szó szót követett, és megbeszéltük, hogy *kedd este* nálam találkozzunk. Egyébként a bérlőm nélkül, aki az alagsorban lakik, mert válik, és kellett neki egy zug, ahol meghúzza magát, míg kialakul az új élete, és mert én is válok, s a konyhapénzt pótolnom kellett, kiadtam a szuterént, ahol berendeztem egy kis lakást, külön bejárattal, ami a garázskapu. Szóval a bérlőm nélkül ez a randi nem jöhetett volna létre!

Gyuszi stratégiai elemző, profilozó, akit San Moritzban hat éven át arra tréningeztek (gyógyszergyártó cég), hogy hogyan kell valakit rávenni arra, hogy azt tegye, amit mi akarunk, ha sem motiválni, sem büntetni nem tudjuk. Épp izzót cserélt nálam, amikor jött Félix üzenete, egy fotó az alkonyodó Dunáról, lemenő nap fénye a vízen. Aláírás: – Már a Dunán, kicsit Szentendre fölött. Itt Gyuszi diktálni kezdett, és én engedelmesen írtam.

– Akkor szóljál, ha a Pápa utca 25 C előtt állsz! Addig hagyjál békén!

- A címet tudom. ☺
- Akkor már csak az időpontot nem tudjuk, ugye Félix?
- Azt kisütjük, Rose! Holnap este például?
- Tökéletes.
- A küszöbön bokázok!

Ezután cigi és bor mellett, a garázs sarkában berendezett kényelmes dohányzósarokban, kedvenc kockás bőrkanapémon ülve, Gyszi profilozta Félixet. Ismerte már a történeteimből, látott sírni miatta, illetve találkoztak futólag a ház kapujában. Azóta fújnak egymásra. Megkért füsteregetés közben, hogy fogalmazzuk meg, mit akarok ettől a férfitől. Felhívta a figyelmemet, hogy olyasvalaki után sóhajtozom, akiben nem bízom.

Pillanatemberek között dolgozik, de az irodalom vonzza, ami ennek épp az ellentéte. Így tud egyensúlyban maradni. El kell választani az igényeit a reflexeitől. Az igényeit kell kielégíteni, de csak a reflexeivel lehet dolgozni. Kérdezd meg tőle: hazajöttél, vagy csak látogatóba? Aratni jöttél-e vagy vetni? Mondd ezt: mindenre alkalmas vagy, de nem csináltál semmit. Velem megcsinálhatsz mindent! Számít egy kis ellenállásra. Hoz virágot, csokit és bort. Tud változni, akar változni, de elodázza, mert nincs bátorsága változni! Vagyis bátorságot kell neki adni. Nem adhatod oda magad, csak ha válaszol a feltett kérdésre!

- Azért csókolózhatok vele?
- Nem bízom benned! Ha elkezded, nem fogsz tudni leállni.
- Nem ismersz.
- Napraforgó vagy! Nem tudsz ellenállni!
- A napraforgó elhervad – legyintek.
- Ó, nekem egy napraforgó maga a csoda... én kovamoszat vagyok. De a kovamoszat évezredek alatt sziklát épít.
- Igen. Te szikla vagy. Ő meg egy drogbáró!
- Drogbáró?
- Ühüm. Droggá vált bennem.

Megdöbbenetek a szavai. Azt a benyomást kelti, hogy jobban ismeri Félixet, mint én, pedig csak egy pillanatra látta. Nem voltam benne biztos, hogy bármit is abszolválni tudok az instrukciói közül. Viszont volt egy napom, hogy takarítás közben gondolkozzam. Illetve fél napom, mert a nap első felében randevúm volt. Szerettem volna lemondani Dánielt, de Gyszi nem engedte: nem kell a gyakorlás neked?! – kiabált rám. Mekkora cinikus ez a Gyszi! De csináltam, amit mondott.

Kedd délelőtt Dániellel kellemesen telt az idő. Együtt reggeliztünk egy cukrászdában, majd leautóztunk egy közeli kis tóhoz, üldögéltünk a partján, néztük a menekülő kacsákat, aztán csokolózni kezdtünk a fűbe dőlve. Éreztem a nap melegét a hajamon, jólesően melegített a csók, a simogatás. Egy-két perc múlva azonban indultunk tovább, és, mint akinek nem számít ez az egész, rövidesen hazahozattam magam. Előtte beugrottunk a varrónőmhöz, hogy elhozzam az új Srí Lanka-i selyempizsamát, amelynek be kellett venni a derekából és rövidebbre az ujját. Dániel felajánlotta, hogy ha még nem készült el, beugrik érte, és elhozza.

– Az olyan lenne, mintha a férjem volnál. Szeretnék figyelmeztetni, hogy házas vagyok!

Praktikusan tényleg, de ami az érzelmeket illeti, a férjemet töröltem. Összefutottam ugyanis Annával, és megkérdeztem tőle, hogy van az uram?

– Meg van örülve! Egyik reggel az irodában halotti gyertyát égetett. Ijedten kérdezem, hogy ki halt meg? Azt mondta, gyászolom a házasságomat. Ma van a feleségem születésnapja, és nem kell neki az ajándékom.

Borzongva húzom össze magamon a kardigánt, viszolygok, és félelemmel tölt el a születésnapom alkalmából meggyújtott halotti gyertya. Másnap vettem egy vastag, rózsaszínűt, hogy sokáig égjen, és kifejezetten az életért, a szerelemért gyújtottam meg, amolyan védőként, a halotti gyertyával szemben. Azóta is ég, pedig a kislányom letörte a kanócát. Babrált vele, és a kezében maradt, amit rossz ómennek vettem, kiabáltam vele, ahogy csak ijedtében tud az ember. Másnap lenyestem a feleslegessé vált viaszt, és égettem a gyertyát tovább. Maja azt mondta, hogy így szebb.

Ezen az október hatodikán is egész délután ég a gyertya, teszkek-veszek a lakásban, takarítok, friss ágyneműt húzok, szőnyeget porolok, és várok. Félttem, hogy lemondja. De Gyuszi megnyugtatóan, hogy nem fogja. Neki elhiszem, hogy Félix jön. Félixnek nem.

„19.00. A küszöbön fogok bokázni.”

Ebben maradtunk hétfőn, ehhez képest rám ír kedd este hatkor, hogy „nagy baj, ha nyolcra megyek? Ki kéne szaladnom apámhoz Verőcére”... „Tedd a kezed a szívedre. Lesz az tíz is, mire itt vagy.” Erre felhívott és lefegyverző modorban biztosított, hogy kilencre ide fog érni. Hát jó. Ha telefonált, az azt jelenti, hogy jön. Tétován azért motoz bennem, hogy ez is a játék része. Megbízhatatlannak mutatkozik, nehogy bízzak benne. Tisztelességgel beismerem magamnak, hogy hulla vagyok a fél napi suvickolástól, és jól jön, ha kumhatok kicsit, ami a szundikálás szinonimája. Kedvenc, németajkú szomszédom, Kati néni mondta mindig így falun, gyerekkorom-

ban, huncut mosollyal: délután kumtunk kicsit. Szóval arra készültem, hogy kumjak, amikor újra megszólalt a telefon, és közeli barátnőm szinte mentetözve kérdezi a vonalban:

– Te Rose, itt van nálam közös exfőnökünk, a Péter. Megjelent váratlanul, és ragaszkodik hozzá, hogy hívjalak fel, mert ő kijönne hozzád látogatóba!

– Hát, kilencig ráérek! Félix kábé akkor érkezik.

Ennyiben maradunk, és ők becsengetnek háromnegyed nyolckor nevetgélve, piákkal a kezükben, party-hangulatban. Péter felvihog: Annyira tudtam, hogy nem sima toalettben leszel! Fogadni mertem volna! De kurva jól nézel ki, mondhatnám úgy is, hogy gyönyörű vagy!

A konyhában már szól a zene, hangosabban, mint beszélgetéshez kéne, ám elég hangosan ahhoz, hogy énekelni lehessen. Égnek a gyertyák, kényelem és ragyogó szemű házigazda vár a barátaimra. Percek alatt felpörögnek az események. Volt főnököm, Péter világeletében szexisnek és kellemesnek talált. Ezt néhanap, mögöttes szándék nélkül, hol az IVECO konyhájában hozzám közel állva, hol kétszemélyes vacsoraasztal mellett el is ragozta, bensőséges hangon, a részletekben jól elmerülve...

Igazi széptevő. Élvezi a női energiát maga körül. Ő még érti azt a kihalófélben lévő műfajt, amit hívhatunk úgy, hogy széptevés a széptevésért, l'art pour l'art. Cseh Tamáson és Jose Valedmoron kívül nem ismertem senkit, aki mestere volna. Tudni kell, hogy az életöröm nem mindig cselekvés. A szemlélődő alámerülés, pici mozdulatokkal, szinte ugyanazt az örömet nyújthatja, mint a vad éjszakák.

Péter tehát ritka kincs, jó barát alapanyag. Barátném mélyebben megihlette... Jó volt nekik pár hónapig, szállodákban pezsgőzve, évekkal ez előtt. Érzem a játékukat a levegőben, tele vagyok én is elektromossággal, hisz Félixet várom. Megiszom két ír kávé, nem kevés Baylisszel. Bort a kettő között. A beszélgetés, naná, a szexre terelődik. Úgy teszek, mintha nem tudnék a viszonyukról. Kitárgyalunk mindent: házasságainkat, házasságtöréseinket, szeretőinket, a szeretői viszonyok típusait, a nők típusait, hogy ki mennyiből él, valahogy ez is szóba kerül az életformák kivesezésénél. Csontószinte mindenki, miért ne. Gyakorlatilag pénzről és pináról folyik a szó, a két nagybetűs „P”-ről, ami a világot mozgatja.

Közben lassan gomolyog ereimben a pia, a harmadik nagy „P”.

Egyre kevesebbet beszélek, és egyre inkább énekelni, táncolni, érinteni van kedvem. Mindenki énekelgeti amúgy a dalokat, amelyeket a szpíker jó minőségben szolgáltat „kedvenc” Spotify-listámról, amivel barátaim elége-

dettek, és a háziasszony jó ízlését dicséri Péter, zenéről zenére. Szó esik közben a vendégről, akit várok. Péter megkérdezi.

– A pasidat várod?! Szép tőled, hogy így is fogadtál minket! Most komolyan mondom!

– Nem a pasim. Egy barát.

– Rose! Hallottam a telefonban, ahogy a nevét kimondtad, az a hangsúly nekem elég! Kamuzhatunk, de minek? Randid lesz, mi meg betolakodtunk! De cserébe lelépünk, ha itt az ideje.

Barátnóm pisilni megy, mikor válaszolnom kell.

– Péter! A táncnak van itt az ideje.

Épp eleget ittam ahhoz, hogy szexisnek találjam ezt az őszülő, merevnek látszó kujont. Rásimulok, mindössze egy másodpercre. Péter hmmm hangokat hallat.

– Inkább igyunk – indítványozom, és elengedem sóhajtozó táncpartnerem, visszaszédülve székembe. Mire Betti belép a konyhába, ugyanazt látja, mint amikor kiment: ülünk és mosolygunk.

Kellemesen szédülök a bortól, a tánctól, a játéktól.

– Betti, megtáncoltattam Pétert! Szuperül táncol!

– Azt én nagyon jól tudom! – feleli kétértelműen a barátnőm, amitől röhögni, hahotázni kezdünk mindhárman. Nyihogunk, nem tudjuk abbahagyni, mintha a világ legjobb poénját hallottuk volna.

Ekkor szólal meg a csengő. Ránézek az órára: 9.03. A második időpontot legalább tartotta, állapítom meg magamban nem kis csodálkozással. Sötét van kinn. Úgy áll a kapumban, mint aki partyra jött: hatalmas üveg proccóval a kezében, jégzacsokban van, naná! Benzinkútnál vette.

Miután tisztáztam, hogy ártatlan vagyok mindabban, ami körülöttem történik, csatlakozunk a barátaimhoz a konyhában, hirtelen zsúfolt lett a plusz egy széktől, amit Félix a nappaliból hozott magának. Úgy viselkedik, mint aki otthon van. Klassz, mert annyira becsíptem, hogy képtelen lennék házigazdát játszani. Mondjuk, nem is kell. Átveszi a szerepet. Ő lesz a bulibáró abban a pillanatban, ahogy beteszi lábát a konyhába. Viszi a szót, harsányan nevet, fesztelenül beszélget, őszinte kíváncsisággal kérdezzeti a barátaimat mindenféléről.

Nézem oldalról, olvadozva. Szememmel integetek a barátnémnak, hogy na, most már értesz, ugye? Ért. Annyira, hogy látom rajta, simán hazavinné ő is. Becsületére legyen mondva, bár láthatóan beolvadt a kiscsákótól, ami azt illeti, még Péter is, végig nekem segít, támogat abban, hogy ne legyek túl ciki szédelgős állapotommal. Szóba jön a bérlőm, mesélem, hogy

olyan hangosan szexelt a csájával, hogy szólnom kellett, mert altatás alatt is azt hallgattuk két szinttel feljebb. Azt ragozom, hogy a csaja volt hangos, nem ő, de nem csoda egy ilyen pasival.

– Mért, milyen? – kérdi Betti.

– Ekkora a válla! – mesélem, és kábé két métert mutatok hadonászva.

Félix éhes, rakok ki neki serranói sonkát, rukkolát, abonettet, sajttal töltött paprikát, olajban. De csak sonkát eszik, kevés abonettel. A többiek nem éhesek, én sem. Egy újabb pohár bor után nincs kedvem máshoz, mint szerelmeskedni ezzel a csikos pólós, kapucnis pulcsis gyönyörű férfival... Indítványozom, hogy táncoljunk. Félix odalép a konyhaszekrényhez, poharat vesz ki magának, miközben én exfőnökömmel ringatózom, úgy húsz centire tőle. Kapatosan megszólalok: Ez nem az én pasim, ez a tied.

Félixhez sodródok, készségesen átvesz. Jaj, nagyon tudja a dolgát! Gyengéden ölel, kilépünk a konyhából a sötét előszobába, és a folyosón lassan, alig mozdulva táncolni kezdünk, valami mézédés kábulatban. Annyira jó... Ringatózunk. Nagyon finoman csinálja. Őrjítő és andalító egyszerre. Megcsókol... Neee! Bevillan, hogy Gyuszi mégis jól mért fel.

A barátaim ekkor lépnek ki a folyosóra, hogy angolosan távozzanak. A kulcsokat is kezelik, rendezik, pedig három ajtó van. Ketten maradtunk. Már a ruhát hámozza le rólam. Küzdök, hogy megállítsam. Nem lehet, hogy egyszerűen csak levetkőztet! Mi lesz a stratégiával?!

Már a kanapén, a szoba félhomályában izgatom a mellbimbóját boldogan, elmerülve benne. A bor kábulatának és vágyaimnak engedve végre.

Két-három órán keresztül teljes flow-ban szeretkezünk. Lebegés, merülés, kótyagos vágy... Nincs más, csak a teste, amivel babrálhatok végre, gátlások nélkül, és a lelke, amit kristálytisztán érzek. A köztünk lévő határok elolvadnak. Részecskéink, a test és a lélek porcikái összegabalyodnak. Egyesülésükből hő születik: forró mindkettőnk teste. Időnként elpihenünk, összebújva. Olyan nagyon közel van.

Amikor nem történik semmi, és amikor minden megtörténik, az szinte ugyanolyan. Körbevesz minket egy láthatatlan burok, amiben elkeverednek a vágyaink, az érzéseink, a mindent szabad közelségében. Bár nem szabad mindent. Bebújni a műtétem miatt még nem szabad.

– Nem lehet. Műtöttek. Nem beszéltünk.

– Az igaz – mondja engedékenyen.

– Minden mást lehet – teszem hozzá.

Érezni rajta a megkönnyebbülést. Újra elmerül bennem. Szabadjára engedi az ösztöneit, kéjesen birtokba vesz. Kúszok-mászok rajta én is, most

épp a lábszárát csókolgatom... de hogy kerültem ide? Hű, de szép itt is. Ilyen differenciált gondolatokra vagyok képes.

Elmondja közben, hogy hirtelen ivott meg egy üveg bort, és szédül. Azt magyarázza, hogy a konyhában végig olyan voltam, mint egy ikon. Háromszor mondja el. Ikon. Milyen egy ikon?! Részeg ikon. Megint összebújunk. A vállán pihenek, majd nem elaludva. De felkelt egy váratlan, szenvedélyes csókkal. Hangosan felnyögök. Albinoni *Adagio*ja szól közben, Hausertől. Mestermű. Felismeri félig, én hozzáteszem a másik felét.

Kimegyünk a konyhába, iszunk pár korty bort, sodor egy füves cigit, de nem érzem a hatását, pedig szeretném. Ő bágyadtan, lelazulva nézeget, hátradőlve a karosszékben, lábát hosszan előrenyújtva. A szája szegletén megbújó mosoly most élvezet, kéjes. Simogatja nagy testű kandúromat, aki az asztalra ugorva közel megy hozzá, hogy bizalmasan megszaglássza. Mohó állatok, hasonlítanak. Mezítelen teste tökéletes az éjszaka halovány, sejtelmes fényeiben. Minden porcikája mélységes elégedettséget sugároz. A füst, amit lassan eregetünk, beburkol mindent, kavarog körülöttünk a félhomályban. Az ópiumszívó álma, lám, valóra vált. Kéjes bódulat az arcán, jó nézni. A fű hatása? Nem, az enyém. De hol a sonka? Hová lett a sonka?! Sonka, sonka...

Imádtam azt a filmet. Mintha magamat láttam volna a vásznon. Egyenetlenül lekopott körömlakkjával, lázadó lényével Penélope Cruz engem formáz meglehetősen pontossággal... Elsős egyetemista voltam, ketten ültünk a délutáni moziban, egy férfi srégen előttem, meg én.

Felizgatott a film, és az energiáimat arra használtam, hogy felizgassam ezt az idegent, aki előttem ült, érintés nélküli energiaátvitellel. Eldöntöm, hogy meg fog érinteni! Előre dőlök, és kezemet az előttem lévő szék háttámlájára lóगतom, így a férfi mellé kerülnek összekulcsolva pihenő, ártatlannak tűnő virgácsaim. A film vége felé egyszer csak megfogta és meghittén megszorította a kezem. Utána döbbenet, hangosan szabadkozott, hogy nem érti, mi történt vele, soha életében nem tett még ilyet, higgyem el! Kétségbeesett és zavart, de én nagylelkűen biztosítom arról, hogy hiszek neki, és nem haragszom. Nyilván a film az oka az egésznek!

Épp csak bevillan a mozi sötétje, ahogy ülünk ott ketten, azzal az idegennel... Sonka, sonka...

A macskák nem eheték meg a csomagolással együtt! Ezen mélézünk kicsit, majd felveszi húsz évvel ezelőtti szeretőm selyemköntösét, ami jól áll rajta. Mi más illene hozzá, mint egy selyemköntös? Olyan benne, mint az a férfi a festményen, akit kitéptem magamnak egy színházi magazinból ti-

zenőt éve. Nem. Bassza meg, szebb! Lefotózom gyorsan. Ahogy a nyári gyümölcsöt tesszük el üvegben télire...

Visszamegyünk a kanapéra, betakarózunk, és két órát alszom teljes öntudatlanságban a vállán. Felmegyünk az emeleti hálóba, és ott folytatjuk a szunyókálást, mert rendszeren aludni már nem tudunk többé. Reggel nyolc lehet, amikor lehunyt szemmel értem nyúl, és ott folytatjuk a szerelmeskedést, ahol abbahagytuk. Mielőtt szájon csókol, fél másodpercig hezitál, hogy mi lesz a fogmosással. Csak mozdulattal válaszolok: semmi, finom vagy, mint a manna, reggel is. Nem tudtam, hogy van ilyen.

Órákon át, bor nélkül ugyanúgy veszünk el egymásban, mint az éjjeli szédületben. Valami önkéntelen mondat is kigördül belőlem. Minden porcikádat imádom. Megállunk közben pihenni néha, összebújva. Vállán a fejem, régóta. Annyira rég, és annyira élvezem a közelséget, a feloldódást, azt, ahogy határok nélkül keveredik teste-lelke az enyémmel, hogy szinte lelki ismeret-furdalásom támad, amiért visszaélek válla kényelmével.

Tizenegy körül felkelünk. Végül is nappal van. Kávézunk a konyhában, egy órán át. Végig dumálunk, kicsit jövünk-megyünk a lakásban.

Felavatom az új selyempizsamám, és ő pont úgy reagál, ahogy szeretném. Csattogok le a lépcsőn, és már utánam jövet mondja, hogy keleti hercegnő vagyok ebben a piros pizsamámban, szexis és édes.

– Azt hittem, kislányos.

– Az is. De hercegnős inkább.

– Faradiba? Valaki hozzá hasonlított egyszer.

– Anyám nagy kedvence volt! Leveleztek is. Van egy közös fotónk: szállnak le a férjével a repülőről, mi lent várjuk őket. Apám kezét fog, én meg nézem, kelekótya kölyök, elfordulva a repcsit, amivel jöttek.

Grimaszol, hogy milyen kelekótya kölyök volt. Mutatja, hogy fordult el az eseményektől, hogy repcsit nézzen. Élénk majompofa! Gyakorta el is játsza, amit mond, gesztikulálva beszél, színház minden mondata. Vérbe-li előadó, a hatása részben ez: messze szórakoztatóbb egy átlagembernél. Zsenije megmutatkozik a miniatűr színházban, amit magában hord.

– Milyen a mamád?!

– Jó kérdés. Van egy terapeutám, aki más szemmel nézi a dolgokat, mint az eddigiek. Eddig mindenki a „távolban lévő apát” okolta mindenért. De szerinte anyám a hunyó. A 70-es években egyedül maradt egy gyerekkel... Akkor az szégyen volt! Áldozatot kellett hoznia értem nap mint nap. Em-lékszem, kaptam apámtól egy kisautót, cipeltem mindenhová, ő meg adott egy kokszit, mikor elhagytam és kihisztiztem, hogy menjünk vissza érte...

– Nehéz egyedülálló mamának lenni...

– De az ember változik! – mondja hevesen, nem is tudom, mire. – Csak trauma kell hozzá – teszi hozzá hirtelen halkán, mint aki rég fontolgatja már, hogy milyen trauma menthetné meg.

– Kimondtad! Az ember nem akar folyton áldozatot hozni... nap nap után húzod az igát, apa és anya vagy egyben... így tényleg nehéz elviselni a vasárnapi apa iránti rajongást! Egy hete a hegyezője miatt kiabáltam Majával... nem fért be a tolltartójába, mert gömb alakú. Az apja vette neki. Próbáltam betenni vagy ötször! Sehogy se ment, végül összevesztünk, sírt, én meg rángattam a táskáját, és kiabáltam, hogy a francba azzal a kurva hegyezővel! Apád vehet csak ilyet!

– Ez ugyanaz! – mondja csodálkozva. Tudom, és meg vagyok döbbenve. Átsuhan, hogy talán csak azért találkoztunk, hogy közletről kelljen végignézniem, milyen életre szóló sérülést okozhatok a gyermekemnek... Csúf lecke az élettől az életről?

– Hogy van a mamád?

– Jól! Imádja a macskát, akit vittem neki. Először nem akarta. Most csak a macskával van elfoglalva! Komolyan mondom, úgy érzem, zavarok, ha ott vagyok nála. A macska átvette a helyem! Nem csodálkoznék, ha egyszer csak Félixkének szólítaná.

Basszus, ez féltékeny a macskára!

Selyemköntösben lobog lassan a lakásban. Megáll a teraszablaknál, nézi a kertet hosszan. Mellé állok.

– Nagyon szép a kerted.

– Rendezetlen.

– Pont az tetszik benne. Vadregényes.

Ismeri a költőfiút, akié a köntös volt. Ezen elviccelődünk, mesélem neki, olyan volt a srác, hogy lement tejért, majd visszajött egy perzsabundával, amit útközben túrt nekem. Csodálkozik, más a fiú imidzse. De nem erre reagál.

– Majd ha találkozunk, megmondom neki, hogy hordom a köntösét. Néha.

– Néha – ismétlem halkán. Elengedi a füle mellett, hogy nem engedtem el a fülem mellett azt, amit el kellett volna. Öltözni kezd, amihez vetkőznie kell, és én a seggét dicsérem. Á, fokhagymagerezd, válaszol, inkább rólad kéne beszélni.

– Vannak szép formájú nők, de neked finom a bőröd. És szép a feneked! Nagyon jó megfogni. Ügyes vagy!

– Rég nem beszélt a bőröm finomságáról senki.

– Pedig lehetne! Neked van, nekem meg fontos!

Közben felveszi és nézi az asztalon hagyott telefonját. A fia anyja írt, mentegetőzik, hogy nem szokott, csak most úgy van, papírok, pénzek, és mennek hétvégén a birtokra együtt, lehet, hogy megveszi neki. Új birtok vásárlását tervezi közben, a régit meg részint azért akarja a fia anyjának megvenni, mert cserébe az anya lakása a fiáé lenne. Vagyis megússza, hogy a fiának lakást vegyen. Mutogatja telefonon az új, vidéki ház képeit. Lekoppant, reménytelenül rossz állapotú, de azt mondja, tízmillióból megcsináltatja. Nyaraltatja majd ott a barátait, Bélákat például. Néz rám, mint aki elismerést vár. De mást kap.

– Ki ez a nő a képeken?

– A fiam anyja.

– És miért van rajta minden képen? Miért vele néztél házat?!

– Van pasija! Lent vannak a birtokon, és én ezt megengedtem! De van egy új pasi... Azzal meg horgászik! Most nem tudom, mi lesz a két pasijával... persze ez nem az én dolgom.

Hát nem! De úgy fest, mégis. Lassan kirajzolódik, hogy ő a főnök. Állítja, hogy nincs szex. De az mindegy. Sőt, ha vágyik rá, csak rosszabb.

Előző este négyesben egy fiúról beszélgettünk, aki elhagyta a családját, gyerekestül, mert szerelmes lett. Most visszautal a beszélgetésnek erre a részére.

– Én nem azért hagytam el őket, mert beleszerettem másba! Magamba...

Helyben vagyunk. Igyekszem úgy tenni, mint aki nem jött még rá arra, hogy idén a második nárcisztikus férfiba szeret bele. Nehéz beismerni. Mit mond ez el rólam? A nárcisztikusok nem szexelnek a legfőbb energiaforrásukkal. Ezzel is uralják őt, és önmagukat. Mónika az egyetlen, akit nem csal meg, vagyis ő a királynő. Mindenki más átmenet, személyzet hozzá képest. Faramuci, hogy épp őt hívja cselédnek. Pedig öreg napjaira tartogatja, tutujgatja, ő a tartaléknő, hogy biztosítsa a családi végnapokat magának. Arra az esetre, ha mással nem jönne össze a románc. Ami esélyes, ha így folytatja. Ugyanúgy, ahogy az apja el akarta venni újra az anyját. Abból se lett semmi. Visszafelé nem lehet megoldani a dolgokat! *Beszéljünk másról.*

– Hogy aludtál?

– Nem jól! Tegnapelőtt se aludtam, fáradt vagyok.

Elharapja a mondat végét. Sőt, kijavítja.

– Nem aludtam jól tegnapelőtt sem.

Ékes elszólás. Tegnapelőtt mással aludt. Akinek jó a formája (mint nekem), de nem olyan selymes a bőre. Pluszinfo: egy napot hagy ki két nő között. Miss Marple-nak igaza van, csak hagyni kell az embereket beszélni, és mindent elmondanak szépen maguktól, úgy, hogy észre sem veszik. *Beszéljünk inkább másról.*

– Melyik ház tetszik jobban? – kérdezem.

– Tudod, van a biliárdban egy pozíció, egyik barátom előszeretettel használja a nőire, amikor az összes golyót odaállítod a lyuk elé, de nem gurítod be. Kivársz. Előbb-utóbb persze be kell gurítani! – mondja hirtelen tempóval Félix, mint aki átérzi a biliárdozó nehéz sorsát.

A házakról szól, amit mond, arról, hogy kivár a választással. Lebegtet, szokásához híven. De én lefagyok. *Ilyen kurva pontosan még nem hívott senki biliárdgolyónak a biliárdasztalán! Beszéljünk másról.*

– Állj meg ott a piros kenyérpíró előtt! Lefotózzlak a piros pizsamádban.

Elfordítom az arcom, kissé szégyenlősen, nevetve, így ér a kattogás. A legjobbat gyorsan átküldi, gondolom, azért, mert később megfedkezne róla. Rólam. Nem értem, ennyi intő jel ellenére mért vagyok mégis boldog. Vagyis értem. A szeretkezés kristálytisztá drogként kering az ereimben. Feltöltött fénnel. Világítok. Egy másik bolygóról csillagnak látszom.

Sok elszólása ellenére a reggel békés. Összefon minket még az érintések harmóniája. De van-e harmónia számunkra az ágyon kívül? A nyakába bújok, mint aki tudja, hogy fedezékbe kell vonulnia. Könnyek a torkomban.

– Félix, hazajöttél, vagy látogatóba?

– Tudod, az úgy van, hogy az ember először látogatóba jön, aztán kialakul. Az ilyesmit érlelni kell, mint a jó sonkát...

– Akkor ne gyere többet!

– Ezt ne csináld!

– Ne találkozzunk többet! Ismerjük egymást! Innét ez egy döntés kérdése!

– Döntés! És mi van, ha rosszul döntünk?!

– Semmi! Továbbmegyünk!... Én nem leszek az egyik biliárdgolyód, akit néha begurítasz!

– Ezt nagyon sajnálom, hogy mondtam, én nem így használtam!

Kis híján szípotogva mondja, látszik, hogy tényleg sajnálja.

– Mindent vagy semmit, Félix!

– Akkor legyen az, hogy menjünk el vacsorázni, és beszélgessünk erről!

– Figyelj! Nem bánom ezt az éjszakát! Akkor sem, ha nem látlak többet!

– De látni fogsz!... Veszem a cipőm... – teszi hozzá lehajtott fejjel, halkán.

- Vedd csak fel a nyúlcipőd!
- Az ajtóban áll.
- Tényleg nem bánom. Az ilyen éjszakákért érdemes élni – halkulok el én is.
- Pedig be se dugtuk – válaszol csendesen.

Pizsamában kikísérem. Fényes délben szájon csókol a kapuban. Meg is jegyzi, hogy a szomszédok bámulnak, ilyet még úgyse láttak. Mosolyogva válunk el, mint akikre, ki tudja, mi minden vár még. Amilyen hülye vagyok, képes vagyok integetni neki, mikor elhajt. Pedig várnom kell, míg megfordul az utca végén. Ő is integet, majd kiesik az autóból. Boldog vagyok. Öt-hat órát szeretkezünk fél nap alatt. Elgurult koronám ez az éjszaka, visszahat tette a fejemre. *De jaj, azok a másnapok.* A rossz mondatok, az elszólások, a hirtelen elrántott telefon fotónézegetés közben, másnapra aktiválódnak az elmémben. Tisztul belőlem a drog. Lassan érkezik le bennem, hogy egy vagyok a táncrendjében. Gyakorlatilag el is mondta. Ultimátumot adtam, vagyis nem látom többet. És?! Ez után az éjszaka után mehet, isten hírével! Ha lúd, legyen kövér! Kap egy szép kis levelet.

Jaj Félix, megijedtem én ettől a felelősségtől, vagy amit annak vélek. Hogy te mész a birtokra hétvégén (a fiaddal?) az így-vagy-úgy feleségeddel, és keresitek ott egymást, és közben én ezt rongálom, pusztá kíváncsi játékból, még ha szenvedély szélén táncol is. Ezt nem lehet.

Még októberben... ☺

Másképp ugyanez: „Mit kapaszkodom én itt a fagyasztott narancsos kacsámba meg holmi halott nagymamámba?” Félix és Rose c. filmben, Felix magáról mondja, mikor már tudja mondani (cuki film).

Ugyanez barátként: házat veszel Neki, hogy megoldd az életét! Házat nézel Vele, hogy megosszad vele a sajátodat! Bevásárolod magad a jövőjébe, életfogytiglan, biztosítod magad számára a közelségét, amit annyira azért nem élvezel. Minden fotódon ott van! Engedélyezed meg nem engedélyezed a pasijait! Reggel az üzeneteivel ébredsz! Vedd el feleségül, vagy engedd el! Hagyd, hogy a pasijai oldják meg a jövőjét, mert Neki, nekik ez jó! Mit fontoskodszt körülötte, és milyen státuszban: apád három boldogtalan nője közül, Ő Neked melyik?! Nem kell kifizetned a hibáid vele szemben! Ha mégis, tedd úgy, hogy a fiatalok mellett vagy száz százalékban. Őmellette elég egy százalékban ott lenned.

Végezetül azért leírom az a priori női reakciót is: Engem vigyen fel a padlásra...

Tetszik, köszönet, és nevetésikonokkal válaszolt, ebben a sorrendben. Az, hogy visszakapta saját levelét, alig átírva, osztatlan lelkesedést aligha

váltott ki belőle. Miután lezártak tekintetem ügyünket, azon gondolkodtam, hogy elfogadom Dániel vacsorameghívását. Vártam azért három napig, hátha megcsörren a telefon. Nem csörrent, és én elmentem szombat este egy romantikus vacsorára Danival. Abban a három napban azonban szomorú iróniával fejtegetem, mint a borsót, az én hamiskártyásomat, és azzal szórakozom, hogy átfogalmazom magamban társkereső hirdetését:

Álompassi – komoly jellembibáival – rövid távra kiadó. Használati utasítás: nyaraláshoz, szeretkezéshez tökéletesen alkalmas. Szeretni – tökéletesen alkalmatlan. Figyelmeztetés: a használati utasítás be nem tartása nyolc napon túl (is nehezen) gyógyuló sérülést okozhat, melyre a hirdető semmiféle garanciát nem vállal!

A profán hangvételtől áttérek a szentre, és képzeletben ezt szavaltatom vele az európai unió pulpitusába képzelve őt, meggyőzően gesztikulálva, szilvakék öltönyben, hátrazselézett hajjal:

„Szólhatok bár az emberek vagy az angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc vagyok, vagy pengő cimbalom. Lehet prófétáló tehetségem, ismerhetem az összes titkot, és mind a tudományokat, hitemmel elmozdíthatom a hegyeket, ha szeretet nincs bennem, mit sem érek! Szétszthatom mindenemet a nélkülözők között, odaadhatom a testemet is égőáldozatul, ha szeretet nincs bennem, mit sem használ nekem.”

Hallgatósága természetesen az a pár száz nő, akivel dolga akadt. Kékszakállú a hét halott nőjével kispályás hozzá képest. Milyen sötét lehet a lelke, az átlépett, nyöszörgő női lelkek után... Örökös lelkiismeret-furdlását újabb és újabb „tisza lappal” gyógyítja, mígnem bepiszkolja azt is, és továbbáll, mert a bepiszkított tükör nem túl tetszetős. Örögi kör, saját bünei mókuskereke.

Zseni, gyakorlatilag. Zsenialitását tolmácsoláson kívül azonban nem használta soha másra, mint menekülésre. A több szerető – energiaelosztás. Próbáltam, tudom. Egyik se túl fontos, vagyis szabad marad. A várva várt vendég, aki mindenhol arat, de sehol se vet! Cserébe sose ér haza. Nincs haza, mert nem szeret senkit eléggé ahhoz, hogy legyen. Választása a percet izgalmassá, kellemessé teszi, az életégészét inkább kellemetlenné. Percember, aki az örök ifjúság után sóvárog.

Attól, hogy zsiráfot csókolgatok, még nem lesz királyfi belőle!

Eszembe jut, ahogy a kislányom fotóját vizsgálta reggel a falon, nagyon édes mosollyal, majd megjegyezte, hogy az orrától olyan meggyőző a lényé. Sorstársat csodált benne? Jól állt volna neki, ha lánya van. Maja azonnal meg-

fogta a kezét, amikor megismerkedtek, így sétáltunk át az afrikai buliba. Belenézett a szemébe, és bízott benne.

Egy Bertolt Brecht-sor motoz bennem napokig:

(Üres hintaszékeimbe néhány asszonyt

Ültetek délelőttönként néhanap.

Gondtalan elnézem őket s így szólok) *A tiétek*

Vagyok, de bennem bíznotok nem szabad.

Ismételgetem magamban Félix ars poeticáját, elegáns kiadásban. Amit művel, az viszont egyáltalán nem elegáns. Elmegeyek vacsorázni Dániellel. Vörös rózsa, nagy fejű, látszik, hogy gonddal választotta. Illata viszont nincsen. Hideg étterem, hangos kölykök a szomszéd asztalnál. A hideget nem bírom. Dániel keze jéghideg, ahogy az asztal fölött hozzám ér.

Gyors vacsora, unott társalgás. Felmegeyek hozzá utána. Egész nap takarított, ismerem a műfajt. Mondom is neki, igen, válaszolja, egész nap várta. Megpróbálok engedni, hogy közelebb jöjjön, de mikor a blúzomat gombolja, mellemhez ér a hideg kezével, megborzongok. Kérlek, vigyél haza!

Otthon beállok a zuhany alá. Hogy gondoltam ezt? Sámson után egy katonával... Nincs hova menekülni. Nem kell más. Beismerem, ez után a vacsora után megértettem, hogyan lehet figyelmen kívül hagyni mások érzéseit. Dániel és a férjem alig jut eszembe. Ha hívnak, akkor gondolok rájuk. Süt belőlük a szerelem, de nem érdekelnek. Szomorúan mondom ezt. *Mi van, ha Félix ugyanígy van velem?* De én ezen férfiak egyikével sem szeretkeztem öt órát! *Az az öt óra neki mindegy?!* Nekem nem, úgyhogy a vacsora utáni héten kiprovokáltam tőle egy randit, kétségbeesett FB-üzenetekkel. Gyuszi ugyanis elköltözött hirtelen, ami felborította anyagi stabilitásomat, sőt, a stabilitásomat úgy általában véve. Én tehettem a dologról, ha nem is teljesen világos, hogyan. Igazából Félix tehetett róla!

Itt hagyta azt a nagy üveg proseccót... Lent cigizünk Gyuszival, mesél, meséltem, nevettem, lábaim szokás szerint az égben kalimpálnak a röhögéstől... ittuk a bort, elfogyott. Kérdi, van valami piád? Az övét ittuk addig. Nincs édes, csak a prosecco, Félixről. Hozd le, igyuk meg. Ne már! Azt majd vele. Ne szívass, igyuk meg! Viccelsz, két liter! Az elég lesz. Most komoly? Hozzam le? Naná! Hát jó.

Alig ittunk belőle, mikor történt valami furcsa. Meglepő és mulatságos. Ő mesélt épp, én hallgattam, reagáltam, figyeltem, megöleltem egyszer, mert szívszorító volt a történet, gyerekek szerepeltek benne, hallgattam tovább... és beszélünk, beszélünk, beszélünk mindenről. Lejött a kicsi, de Gyuszi „elkéri a mamát”... mert olyan jó együtt, hogy nem akartuk, nem

tudtuk abbahagyni a dumálást, pedig már altatnom kéne. Védettebbnek, erősebbnek talán nem éreztem magam még soha. Szemben ült velem, egy széken, elég közel. Feltettem a lábam a térdére, de észbe kaptam, elvettem volna gyorsan. Elkapta, és a kezében tartotta.

Olyan úrkapszulában voltunk ott hirtelen, amiben engedtem volna, hogy kilőjenek a világűrbe. Átsuhant, hogy ő az igazi. Nyilván a prosecco miatt! Fél pohárra voltam attól, hogy az ölébe üljek. De nem ittam meg! Felálltam, és nehezen kiegyenesített derékkal suttogtam: Megyek, és nem ölellek meg. Hallgat, mereven maga elé néz. Okos fiú. Ő tudja, hogy döntések mentén megy előre az élet. Menyasszonya van. Mégis, mindig azt érzem, hogy mi vagyunk közelebb. Az a fanyar humor, amit mi értünk csak ketten...

Úgy vette ki a kis lakást, hogy szinte körbe sem nézett. Az életét mesélte, rögtön kézfogás után, in medias res, azzal kezdve, hogy olyan nadrág van rajtam, mint amilyeneket a felesége szokott hordani, akitől épp válik, mikor közbeékeltem a kérdést, mintegy húsz perc elteltével, hogy tetszik-e a lakás, azt felelte, hogy te tetszel, úgyhogy kivesszem. Így kezdődött. És úgy ért véget, hogy a prosecco másnapján elköltözött. Az üres üveget én dobtam ki. Otthagyta a kanapé mellett.

Szóval, panaszolom Félixnek, a megélhetésem elköltözött, állítom, hogy nem tudom, miért. Nem is! Ha úgy vesszük. Hisz nem történt semmi. A csaja eddig is féltékeny volt. Szóval, itt vagyok kétségbeesve, vigasztaljon meg, ezt játszom, és ő hajlik rá, hogy tegye férfiúi dolgát, vállat biztosítson, amin kísérhetem magam. Elálmodozom róla, hogy ő veszi ki a kis lakást... hazajár, amikor akar, egyben segít nekünk, stabilizálva megélhetésünket. Na, jó! Ez nem pöttyös könyv, ugye? Mindenesetre randit beszélünk meg *péntekre, 2020. október 16.* Készülődtem.

Azon a péntek délelőtt megjött a nőgyógyászati műtét után automatikusan elvégzett szövettan eredménye. Felhívott az orvos. Jöjjön be! Meg kell műteni! Rosszindulatú sejteket találtunk. Meg fogok halni?! Ebbe nem. De meg kell műteni, záros határidőn belül! Másfél órával később az orvos személyesen elmondta, hogy csak hetekkel a műtét után fog pontosan kiderülni, az utólagos szövettani eredményből, hogy mik az esélyei életnek-halálnak.

És ekkor hirtelen hálás lettem, amiért szeretem Félixet. Szeretni jó! Hálás, mert kívánom őt. A vágy, az élet utáni vágy is egyben. Hirtelen ráébredtem, hogy nincsenek feltételeim! Csak szeretkezni akarok. Csak vele. Amennyit lehet. Ameddig!

Pár óra múlva lemondta a randevúkat. Pedig vártam. Égett a tűz, elaludt a kicsi kilenc előtt, azt hittem, addigra ér ide. Volt hideg kacsacomb, ha éhes lenne. Szép voltam, tele fényel. Olyan könnyű lett volna boldognak lenni. Elég lett volna, ha beszédül mellém a kandalló elé. De nem jött el. Hová lettél? Nem értem. Félix!

Annyi fény volt bennem ezen az estén, hogy nem ment ki belőlem. Mosolyogtam, boldogan vártam. Majd mosolyogtam, mert annyira szerettem, ilyen hülyének is, amilyen, hogy nem fáj, amit csinált. De megdöbentett. Töröltem a FB-ismerőseim közül, még akkor este. Vége a zöld pötty függőségnek! Nem akarom tudni, hogy elérhető-e! Akkor is elérhetetlen, amikor elérhető! Nem érdekelnek az idióta posztjai! A világnak látnia kell, hogy ő csodálatos és boldog. Úgyhogy prezentálja ezt a világnak...

Tompán olyan érzésem van közben, hogy fél tőlem. Érzi, hogy érzem. Ijeszti, pedig *élvezhetné a közelséget*. Különben meg igaza van! A végén még megváltozna minden, és boldog lenne! Az meg félelmetes... Megtestesíti a vágyaimat. Nem tehet róla. Belelátom. Alkalmas rá! Azt hiszem, nők generációit kínozza meg hasonlóan, mint engem. Húsz és ötven között bárki jöhet, legalább huszonöt éve, ha megüt a csaj egy szintet. Ami engem illet, rossz végén vagyok a tól-ig-nek.

Nyomorult playboy! Látszat csupán, hogy sok nővel van. Nincs ő senkivel! Csak az anyákkal, mert az az elakadása, a traumapont, ahogy mondani szokás. Én meg csináltam magamnak egy kapcsolatot, amiben egyedül vagyok. Beleszerettem a reményeimbe. Ha jól meggondolom, két éjszakát töltöttem vele mindössze. Legalább három lett volna, az mesebeli szám.

Kreáltam egy drámát, a be nem teljesedő szerelemről, ami csak bennem létezett. Talán igaz, hogy boldog szeretők, társak, bármi, minden lehettünk volna egymásnak! Az ő élettapasztalatával, ezt neki is tudnia kell. De az életünk, az, amit csináltunk belőle, alkalmatlanná tett minket erre a szerelemre.

Szomorú volt azon a délutánon, amikor autózott vissza Brüsszelbe, és lefeküdt pihenni előtte. Mielőtt Piranba utaztam. Az a szomorúság. Mély volt, mint a kút, amelybe belevész a fény. Megérezte, talán tudta is, hogy épp most megyünk el egymás mellett. Nem harcolt értem. Szomorú volt, de elengedett. És az időkapu becsukódott.

A FB-on belefutottam egy cikkbe: *Háromszor tagadta meg, majd meghalt érte...* Péter apostolról szólt. „Péter apostol heves, lelkesedő, odaadó és szolgálatkész volt. Olyan ember, aki kimondta, amit gondol, és ezért olykor áldozata lehetett saját meggondolatlanságának és ingatagságának. Termé-

szeténél és jelleménél fogva nem volt 'szikla', nem számított Krisztus legmegbízhatóbb követőjének, mégis Ő három legbizalmasabb embere közé számította.

„Te Péter vagy, kőszikla, és a pokol kapui sem vesznek rajtad diadalmat. És néked adom a mennyek országának kulcsait; és a mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lesz; és a mit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lesz.”

Én néked adtam mennyem kapujának kulcsait, és kívánom néked, Félix Péter, hogy oldd meg a földön, mert akkor a mennyekben is oldva lesz! És kösd meg a földön, mert a mennyekben is kötve lesz! Háromszor tagadtál meg három hónap alatt, de én beérem azzal, ha élsz értem.

Vicc! Tudom! Csak egy kicsit hadd szeressem még. Nem tudom, maradt-e időm másra.

Ha belépünk azon az időkapun, akkor együtt bográcsolnánk vidéken. Naponta sétálnánk az erdőben. Reggeli kávé után boroznánk a cserépkálya mellett (micsoda ötlet!), két könyv, két laptop. Elnyújtánánk a szeretkezéseinket, éjszakákon, reggeleken át halasztgatva a kék végső menedékét. Hisz a kaptató fölfelé fontosabb... a hosszú autótutak, miközben egyik kezét a kezembe teszi... minden elmaradt! Illetve mindent megcsinál mással.

Azt reméltem, hogy együtt ki tudjuk nyitni az időkaput, ha mindketten ugyanúgy akarjuk. De ezen a ponton tartozom magamnak azzal, a halál árnyékának völgyében járva, hogy beismerem: ebben a férfiban életem egyik legszínesebb kísértésével találkoztam. Nem hasonlított még ennyire senki ahhoz a férfinak, akit anyám méhében megálmodtam. De illúzió! Álom! Szappanbuborék!

Jobban kell szeretnem a magam valós életét az álmaimnál! Nem harcolhatok valamiért, ami nincs! Nem bizonygathatom valakinek, hogy boldogok lennénk, ha nem akarja! Jaj, olyan sokat jelentett volna, ha eljön *ezen a napon, amikor a halál árnyéka vetült rám*, ő, aki számomra maga az élet! De nem jött el.

Másnap ruhacserén voltam egy baráti társaságban. Vagy tíz nő elhozza a már nem használt ruháit, lesz belőle egy tábortűznyi kupac, felmutatja valaki egyesével a ruhákat, és aki kéri, viheti. Ha ketten akarnak egyet, kőpapír-olló dönt, ha többen, kalapból húzzuk ki a nyertest. Két zsák ruhával érkeztem, és majdnem üres kézzel távoztam. Életemben először nem érdekeltek a ruhák.

Félix felhívott közben, hogy aki késik, az megjön előbb-utóbb, hol vagyok, és mégsem kellett visszamennie, és ha jó nekem, de csak akkor, ha

tényleg jó, akkor ő most kiugrana egy puszira, mert ma éjjel utazik vissza, és nem akar úgy elmenni, hogy nem is lát.

Megjött egy óra múlva, addigra szép voltam, naná, hajmosás, átöltözés után. Mondja is, ahogy jön be, szinte csodálkozva: Szép vagy!

Teljes mimikával végigmutat elismerően a ruhámon. Történetesen egy rám simuló, színes Desiguál, hosszú, lazán kötött, rózsaszín kardigánnal, ami lebeg körülöttem. Később veszem csak észre, hogy rajta is rózsaszínű ing van, ugyanaz a furcsa, átmeneti árnyalat, mint a kardigánomé. Ehhez mi kell? Ő meg én.

Színjőzanul is hasonlít érkezésének koreográfiája két héttel korábbi esténkhez, amikor szó nélkül a karjába szédültem. Szól a zene, zsöttem, sutogja Brigitte Bardot franciául, nyögdecselve...

Magához húz, nem mentegetőzik, hogy hol járt, mit csinált, miért késett egy teljes napot. Megcsókol, és én engedem...

Hogy kerültünk a kanapéra? Már nincs rajta ing! Mikor vette le? A Desiguálból szerencsére nem oly könnyű kihámozni... alulról megtalálta a bejáratát... jaajj!

– Állj, állj, állj! – mondom tízpercnyi szenvedélyes csókolódzás után azt, amit az első percben kellett volna. – Félix, ne!

– Mi baj? Olyan jó! – suttogja elbűvölt arccal.

– Jó, de nem jó! Szétszedted az agyam és az ösztöneimet!

– Rakjuk össze gyorsan!

– Hogy legyen a tiéd, mikor huszonnégy órát késel?!

– Bocsánat!

– Félix, én nem akarok a feleséged lenni! De egyszer legalább jóllaknék veled! Fél év múlva úgyis kidoblak az ágyamból!

Grimaszol, olyasformán, hogy „belátom, ez a bánásmód jár”. Belendültem, folytatom.

– De ahhoz, hogy jó legyen, bizalom kell!

– Ez igaz. Ne haragudj...

– Hol voltál?!

– Először a Bambiban. Részeg voltam. Nem tudtam, mivel jöjtek, mikor jöjtek... Aztán átmentünk inni máshová.

Külön-külön húzogatja a szemöldökeit, ellenkező irányban, kész mutatvány, mint aki ki van akadva magára.

– Menjünk a konyhába! – parancsolok rá.

– Jaj! Most jön a nagy beszélgetés... Én csak ki akartam ugrani egy puszira! Ez sikerült is...

Nézelődik, hogy hol is az a (nyúl)cipő? Kijövet azért felpróbálja a lila színű Philip Russel inget, amit a ruhacseréről neki hoztam. Pont jó rá. Sőt. Fantasztikusan karcsú és magas benne.

– Ez tiszta? – kérdi, miután belátta, hogy tényleg jó az ing, sőt, jól is áll rajta.

– Hááát – mondom megszaglászva.

– Itt hagyom, kimosod nekem? Legyen nálad egy ingem. Az olyan jó lenne!

Gengszter. Nyilván kimosom. Liba vagyok elvégre.

– Vártalak! Égett a tűz, Maja aludt...

– Van sonka?

– Nincs! Tegnap volt hideg kacsacomb.

– Jaj! Azt szeretem – mondja egészen elhalkulva, gyengéd mosollyal, mint aki elérzékenyült a kacsacomb említésétől... mint aki igazából most fogta csak fel teljes súlyában, hogy mit is veszített.

Hozzálépek, magamhoz húzom vadiúj ingénél fogva. Átölel, annyira gyengéden, hogy elpityeredek.

– Megszakadt a szívem – mondom szipogva.

Pedig nem is tegnap szakadt meg, hanem folyamatosan, amióta ismerem.

Csak ölel, ölel, és csókol és simogat... le kéne mégis venni azt a Philip Russel-t... de ellépek tőle hirtelen, úgy kérdezem.

– Van valakid?!

– Nincs! – vágja rá határozottan, hihetően.

– Szerelmes vagy valakibe?!

– Nem! Akkor mért járogatnék ide hozzád?!

– Legközelebb hozzád megyünk!

– Tényleg?

– Nincs több feltétel... Csak szeretkezzünk... Nem kell más.

Halkan mondom, hogy ne tűnjék vallomásnak. Átlátszó vagyok, mint a víz. Amolyan csacsogó kis patak, aki elhalkul, mert szikla állt elé.

Felveszem az asztalon heverő telefonomat, mutatom neki, milyen fotókivágást készítettem abból a képből, amit ő fotózott rólam, és abból, amit én róla, két hete. Az arcunkat vágtam ki, így kaptam két meglehetősen jó portrét. Szépek vagyunk. Lementettem mindkettőt a kedvencek közé, egymás után, így egymás mellé került a két arc. Mutatom neki, hogy ha húzogatom a két képet, akkor egyszerre kerülnek a képernyőre, felesbe osztotva a telefon lapján, egymás felé fordulva, mint Mátyás király és a felesége azon az árnyképen. Én nevetek rajta, talán szégyenlősen, talán szégyenlőst

játszva, ő komoly és nemes. A válla gödrébe pont beleférne az arcom. Épp csak le kéne vágni a peremeket.

– Nézd! Ide lehetne másolni engem a válladra. Alig állom meg.

– Csináld meg! Küldd át!

Tetszik neki a móka. Mosolygok. Eltelt egy óra, mennie kell. Nincs kedvem az elváláshoz. Beülök mellé az autóba, és elindulunk, hogy együtt vegyünk magyar bort a kollégáinak a benzinkútnál. Vagy ki tudja, kinek.

Nagy autót bérelt, azzal indul Brüsszelbe. Autózunk a városban. Kezét az ölembe teszi, megfogja a kezem. Simogatom. Megsűrűsödik a közelség, a melegség az autó sötétjében. Teljes összhangzat. Fél kézzel vezet. Miért engedne el, ha ennyire jó? Ugyanolyan mellette ülni ebben a kocsiban, mint a sajátjában. Úgy látszik, nem az autókból jön a varázs.

Tervezni kezdünk. Hétfvégén jön haza, és itthon marad egy hétig. Épp őszi szünet lesz, könnyen le tudom passzolni Maját. „Vegyünk ki egy házat Szegeden!” Lelkesedik. „Jó! És vegyünk szegedi papucsot nekem!” „Nekem is!” – mondja, amin nevetek, mert a szegedi papucs női, és piros bojtja van. Aztán Brüsszelbe is meghív, lehet, hogy én hozom szóba. Terveink előremutatók, rövid- és középtávúak, decemberig vannak megnevezve. Kapok egy üveg macskás bort rózsza helyett, mondja. Nem biztos, hogy megvár, szerintem megisszuk a csajokkal, mondom realistán. Üdvözlöm Maját. Átadom.

A ház előtt kiviszem a táskámat és a bort a kocsiból, átülök az enyémbé, ami mögötte parkol. Előtte indulok el, egy az utunk a tizenegyesig, a kislányoméért megyek. Lassan követ, figyeljük egymást. *Igazából a fényeit látom csak* a sötétben. A tizenegyesnél villantok neki. Ő jobbra megy, én balra. De előtte még széles mozdulattal, teljesen felém fordulva kiinteget a bérelt autó ablakán.

Ekkor láttam utoljára. Összesen hétszer. Legalább ez mesebeli szám.

Kegyelem, másként (Epilógus)

Közben késő őszi lett, nyirkos, ködös, egy-egy üde napsütötte órával, délutánnal. Hátulról besüt a nap a kórház ablakán arra a fehér papírlapra is, amelyre az életünket írom. Örülök a fénynek, ha a melegét nem is érzem. A műtét előtti héten kellett volna elutaznunk. Ő el is utazott. Mással. Posztjaiból látszott, hogy jól választott, hisz istenien érezte magát. Mondjuk, egy sort írhatott volna, hogy ne várjam.

Pár nappal ezelőtt, amikor még csövek lógtak ki belőlem, megcsodálhattam FB-profilján, hogy megint elutazott valahová. A fotón egy pajta ablakán néz ki, földöntúli boldogsággal az arcán, egy vadiúj seprű társaságában. Az új seprű jól söpör poént többen is ellőtték reakciójukban. Nagyon süt rá a nap, szép a mosolya, és egyáltalán, minden tökéletes! A fotót és a boldogságot is nyilvánvalóan a csajának köszönheti.

Nem tudni, hogy egy újnak, egy réginek vagy esetleg annak, aki a múlt héten bejelölt FB-on, és végig szívecskézte minden fotómat, posztomat, vagy egy évre visszamenően. Valahogy rájöhetett az a lány, hogy közöm volt Félixhez, és ilyen szolid formában reagálta le. Viszonoztam, sok kis szívvel. Szívet küldtem arra a boldogtalan nőt ábrázoló fotójára is, ami fölé ezt írta: Illúzió...

Ó, hát te is itt tartasz?

Nem tudom, vele békült-e ki Félix, megesküdvén rá, hogy semmit sem jelentettem neki, *ami nyilvánvalóan igaz*. Vagy egy új szerzeménnyel nyaral, illetve őszül egy új parasztházban... Ez már az ő dolga.

Előző este itt, ebben a kórházi ágyban fekve letiltottam a FB-n. Mert ez meg az én dolgom.

Nem látom a posztjait többé, ahogy ő se lát engem. Ha írna, ha véletlenül sorra kerülnék a biliárdasztalán, nem ér többé el. Én, a nyolcas számú biliárdgolyó, csinos kis fekete gömb, az örökkévalósággal játszadozó, úgy döntöttem, legurulok erről a zöld posztós asztról, meglógok, világgá megyek, nem maradok játékban Félixszel.

Soha már!

Két hét a szövevettan eredménye.